

rechtvaardig-
de Zijne, die
die des hoogen
aardig spreekt
ereld den Zoon
daarheen zoo
lat hierin God
chtvaardig be-
oor Zijn eigen
den eersten
de aarde Zijn
ig wil Hij be-
od der genade,
des zondaars,
en leven. Maar
l; wanneer Hij
a d e, dan te-
Hij het ernstig
an den d o o d
ig gezien, een
met die eerste
mee de lijdens-
ood voorloopig,
enen te zijn —
d en bevestigd
an den Recht-

uist volgen de
de koninklijke
de vreugd zijn
eschonken, ge-
s vanwege de
eit verkondigd
ezus Christus,
de Paaschklok
iden God door
hooging Jezus
de bevestigend
wil Gods van
eerste daad be-
ngaen en lijden
worden opge-
kón van den
t later Petrus
voor Paschen
het niet. Doch
t, ziet en zegt,
ft de alleduit-
r van niemand
sonder publiek
s was betuigd
den publiek,
neest het over-
its apostelen,
r, arbeiders en
etuijen in het
r k-rechtvaard-
istus.

H. J. S.

en"
ing

ulus. En zijn
ezus Christus.
l j.
e-op-zijn-cent-
er, dat hij zoo
van bevoegden
n heelen poos
ormalige kerk-
bij het groote
t maar op de
zoo wordt het
Apostelen. Die
lus waren Jo-
het joodsche
am. De Joden
ant die Paulus
u d e n was,
spelgordijn ge-
bij galileesche
Dit Centrum
gd bij een á n-
cht, der be-
sof bij ons in
clomeraat van
voormaligen
voor zijn broe-
erbannen zijn,
en bij de offi-
Centrum hun-
rijkscommis-
e vertegen-
ttende macht,
om de onrust-
l hij besloten,
ie er aan ble-
van rijkswege
bevoegde in-
En die Paulus

was toen officieel door dit lichaam aangeklaagd. Daarna was Paulus in Schutzhaft genomen.

En, let nu op, in den nacht na zijn arrestatie en zijn opsluiting in de kazerne, had hij bezoek gehad van zijn „Kurios“, d.w.z. zijn Eigenaar, zijn Heer. Zijn Heer was Christus, verhoogd ter rechterhand van God, en gezeten in nog weer een ander „centrum“: het Centrum van de hemelpolis, d.w.z. van dien Staat, waarvan verdachte zich een burger noemde, den hemelstaat dus, maar dan niet naar het project van Plato of zoo'n anderen „ongevaarlijken“ filosoof. Er zat blijkbaar toch wel een gevaarlijk luchtje aan dien wonderlijken hemelstaat; de beweerde Koning daar- van was dan ook zelf geëxecuteerd vanwege het begeeren aanrichten van secten en multerij in kerken en wereldlijke regeeringen.

Nu, volgens verdachte's eigen zeggen had die Koning hem des nachts bezocht in de kazerne. En hem gezegd, dat Paulus' reisprogramma, en zijn werkprogramma door deze onaangename arrestatie wel in de war scheen gestuurd te zijn, maar, meer dan schijn was dat niet. Hem was immers tevóren gezegd, door een (overigens ietwat duister) profeet, met name Agabus, niet „erkend“ overigens, en dit ten huize van een nieuwbakken „evangelist“ met vier dochters, dat die heele kerkering op het programma stond? En de verdachte had, hoewel zijn vrienden hem adviseerden, liever het ge- vaar uit den weg te gaan, dit harde programma a a n v a a r d. Hij was gegáán naar het vijandig Joden-Centrum, en had zich daar l á t e n arresteeren, zonder het uit te lokken overigens. Tot z o o v e r was hij dus planmatig, zeg maar: pro- gram getrouw, gearresteerd. Het was hem net gegaan als zijn vreemden Kurios: toen die gearre- steerd was in Gethsemané, toen waren, zel ook hij, zijn arresteerders zelf gearresteerden Gods. En nu was die Koning, die zijn van eeuwigheid vastgestelde pro- gramma's altijd alleen maar bij stukjes en beetjes v o o r l e e s t, in dat nachtelijk bezoek in den ker- ker het naaste, het eerstkomende programgedeelte komen dicteeren aan Paulus. Het programpunt voor de naaste toekomst luidde: n a a r R o m e t o e, en dáár van uw Koning uit dien hemelstaat getuigen. Want Paulus was een a p o s t e l gemaakt; en apos- telen, dat zijn getuigen-voor-één-keer in de geschiedenis van de wereld.

Zoudt U, lezers, misschien een paar jaar geleden in bezet gebied er tegen zijn geweest, u op den Führer van Berlijn te beroepen tegenover de aanklacht van voormalige kerkgenooten? Nu, ik ook; ik zou zoo iets liever aan anderen overlaten, als U het naadje van de kous wilt weten. Ik denk, dat wij van dienzelfden Paulus, arrestant, geleerd hebben, dat wij zoo iets niet moeten doen, wij, bij het licht, dat ik heb, en dat U hebt. Maar deze getuige-van-één-keer stond er á n d e r s voor dan wij. Om te beginnen: wij waren kortgeleden nog in oorlog; maar Paulus' land niet meer. Het was onderworpen. Bovendien: hij ontving een á n d e r licht dan u en ik. Hem was, ge hebt het zooeven gehoord, als pro- gram punt door zijn Koning in de hemelpolis ge- openbaard: g e m o e t n a a r R o m e t o e. Pro- grampunt I, dat had geluid, bij monde van Agabus: naar Jeruzalem, het centrum van den thans mis- duiden Mozes. Paulus had toen niets anders gedaan dan doodeenvoudig zijn gewonen gang gaan; en kijk, hij was door den natuurlijke loop der dingen vanzelf in Jeruzalem, Centrum I, gearresteerd. P l a n m a t i g! O Heere God, ik dank U, het program wordt afgewerkt; wat is 't vooruitzicht schoon, hij die op u vertrouwt, zich heel gewoon verhoudt, vindt nu den kerker schoon. En hoor, nu was die Koning, want Agabussen werden in de kazerne niet toegelaten, z é l f in de cel gekomen. En had gezegd: program- punt II dat is: N a a r R o m e, Centrum II. Toen begreep Paulus: weer niets doen, dat eigenmachtig en eigenwillig wezen zou, maar heel gewoon de logica der feiten van het proces volgen.

Nu, óók zóó was het alles weer van een leien dak gegaan: het proces, dat had, na veel hangen en wur- gen, op zekeren dag zich in een impasse zien dringen; — en toen was het hooge woord eruit gekomen bij den arrestant: ik wil naar Rome toe, ik beroep mij op den keizer. Bij h é m was dat dus á n d e r s dan bij u en mij. Bij ons ware zoo iets in oorlogstijd gemeen verraad geweest, zoo'n be- roep op Berlijn; de kerk zou in zoo'n geval bij óns gezegd hebben: hij heeft óns feest in rouw veranderd. Maar Paulus, buiten oorlog, en den keizer onderwor- pen, en door kerkgenooten-van-vroeger voor de recht- bank gesleept, Paulus zei, en de engelen zeiden het óók daar in die hemelpolis: o w a t e e n f e e s t; het program wordt afgewerkt. De ambassadeur van Jezus Christus komt volgens de plannen in Rome. Hij die op God vertrouwt, zich aan 't programma houdt, vindt ook in boelen loon. En hij was op transport gesteld, en in Rome aangekomen, en hij zei al maar: 't is feest, ze loopen allen aan den leiband van mijn Kurios.

Ze hadden — schappelijk genoeg — hem huis- arrest opgelegd voorloopig, meer niet. Hij mocht ook wel bezoek ontvangen; en ook schrijven. En zoo had hij in conferenties met de broeders naar het vleesch de tong daar geroerd, en voorts had hij de pen geno- men, en brieven geschreven, ook aan Colosse, aan de

kerk aldaar. Let op: de man is van zijn pro gram gansch opgetogen: „n u v e r b l i j d i k m i j“. In m i j n l i j d e n, want dat blijft het. W á n t: het is geen lijden zonder zin: het is in u w b e- lang, geloovigen van Colosse, 't Komt u ten goede.

En wilt ge weten, vraagt hij, hoe ik dit huisarrest, en dat toezien van die schildwachten, om wie mijn Koning zijn engelenwacht heeft opgesteld, hoe ik heel dien krommen handel, waardeer? Wel: ik werk nu verder het laatste gedeelte van het program van on- zen Feestelijken Koning in zijn Hemelresidentie af. Dat programpunt luidt: suppleer van u w k a n t n u d e r e s t v a n h e t p r o g r a m, dat ik u s t e l d e. Onderga de verdrukkingen, waarvan eerst Agabus, en toen ik zelf daar in dat kazernehok, u zei: dat God ze had gezet op uw pro- gram, wij ze stonden in het zijne van voor de grond- legging der wereld. Want het zijn verdrukkingen van Christus, en heelemaal niet z a a k j e s v a n u z e l f. Nu, zegt Paulus, nu weet ge het dan, waarom ik hier zoo'n feestelijk huisarrest heb: de Koning zorgde voor een kamer, en een kachel in den winter, en voor papier, soms voor een secretaris zelfs. En Hij komt ook in dit huis hier in Rome op Bezoek. O ja, wel á n d e r s dan destijds in de kazerne, want Hij komt nu door en in zijn Heiligen Geest. Máár — de Kurios is de Geest; en als de Geest komt, dan komt de Koning; en als de wind blaast, zoo maar in mijn hart, en mij de woorden in den mond legt en ze uit de pen drijft, dan ben ik, die

TEN LEVEN — TEN VAL

Door d' eeuwen staat een Kruis geplant,
Hoog oppericht in 's werelds midden.
Een Kruis, dat heel den tijd omspant
En drijft tot vloek of — tot aanbidding.
En uit der tijden grays verleden
Zien wij ze uit de schaduw treden:
Hen, die op 't Kruis geloovig zagen
En van dat Kruis den zegen dragen;
Hen ook, die roekeloos en verwaant,
Dat Kruis en Zijnen Christus haten.

Ook heden staan z' aan Jezus' voet
En vinden heil in Jezus' bloed,
Of — keeren om in ruwen spot
En gruwen van dien Zoon van God.
Maar hoe men zich ook keert of wendt,
Van 't eerst begin tot 's werelds eind,
Dat Kruis en ook zijn Christus zal
Ten leven eeuwig staan of — tot een val.

H. A. t. H. — v. R.

getuige-van-één-keer geïnspireerd, met die wonderbaarlijke inspiratie, die óók maar van- één-keer is. De inspiratie van den bijbelschrijver. Vanwaar die wind komt? Ik weet het niet. Maar gij, Colossenzen, gij hoort zijn geluid: DIE BRIEF HIER! En ik begrijp de wijze van de werking van dien Gees- teswind wel niet; maar ik tast en laat u tasten haar vrucht: DIE BRIEF HIER! De Koning, of de Geest, geeft mij zóó maar een autoriteit als vroeger Mozes had. Mozes, dien ze in het Centrum I, Jeruzalem, vandaag in eere zeggen te houden en krachtens mono- polie te beschermen tegen mij, die vindt zich dáár miskend. Ik weet het. En in den hemel juicht ook hij het toe, dat de Kurios mij tot een getuige-naast-en- boven Mozes stelt; want, door de groeiende lichtef- fusie Gods, wéét ik veel meer aan u te zeggen dan Mozes tot mijn vaderen sprak. Mozes heeft er trouwens verstand van, dat programmatisch sterven feest der kerk is, feest voor het gansche lichaam van Christus. Hij heeft, m é t E l i a, mijn Koning zelf dat eenmaal voorgehouden, op een metamorfoseberg, die tot annuntatieberg geworden is, annuntatie van den uitgang, dien de Koning zou volbrengen in Centrum I.

O ja, dat uur van dien annuntatieberg! Mijn Koning had gewerkt, naar Gods gemaakt bestek, dat is: naar het gesteld program, drie-en-dertig jaar lang. Er was toen een rést nog van zijn levenstijd, een kleine rest nog. Toen had Mozes met Elia tot den Koning, des- tijds een slaaf nog, in ontlediging, gezegd: suppleer nu, Jezus Christus, u w v e r d r u k k i n g e n. (Breng ook het laatste restje op. En doe het programmatisch. Suppleer u w l i j d e n e n v e r d r u k k i n g v o o r u w l i c h a a m, hetwelk is de gemeente. En kijk, nu komt die Koning, door zijn Geest, bij mij. Hier in dat huis van Rome, kadastraal bekend bij de lictoren en bij God. Hij zegt mij: Mijn apostel, ik heb u boven Mozes verheven, suppleer u w l i j d e n, werk het laatste deel nu af, en wéét: dit kamertje hier, dat is a n n u n t i a t i e k a m e r. Vervul uw uitgang te Rome, Centrum II, en doe het om het Cen- trum, dat hierboven is, Centrum III, dat boven alle is. De staat, waarvan gij burger zijt, is bij Mij in den hemel.

Komt, laat ons nu maar even stilstaan. Die kamer in Rome, waar de Geest van Christus Paulus het pro- gram van den Koning vóór Paulus, zijn getuige,

OP EN OM 'T KERKPLEIN

Zullen we eens wat gaan doen??

De Amerikaansche journalist John Gunther vertelt in zijn boek „Inside Europe“ (in Ned. vertaling ver- schenen onder den titel: „Europa in de brandig“), dat Stalin op een congres van de communistische partij „eenigen tijd besteedde aan diegenen, die graag toe- geven aan de veel verspreide Russische neiging tot spraakzaamheid“.

Stalin zei: „Ik voerde eens een gesprek met één van dergelijke kameraden, een achtenswaardig kame- raad, maar een onverbeterlijke kletschous, die in staat was ieder levend wezen onder een vloedgolf van wel- sprekendheid te bedelven.

Welnu, het gesprek liep als volgt:

Ik: Schiet je goed op met het zaaien?

Hij: Met het zaaien, kameraad Stalin? Wij hebben voorbereidingen getroffen.

Ik: Wel, en wat verder?

Hij: Wij hebben het vraagstuk zoo eenvoudig mo- gelijk gesteld.

Ik: En verder?

Hij: Er is verandering op komst, kameraad Stalin, er komt weldra schot in.

Ik: Maar?

Hij: Er is al eenige vooruitgang te bespeuren.

Ik: Alles goed en wel, maar hoe staat het nu met het zaaien?

Hij: Van zaaien is nog niet gekomen, kameraad Stalin“.

Toen we dat lasen, vonden we voor de eerste maal van ons leven kameraad Stalin sympathiek. En nu we dat zoo rustig neerschrijven zijn we dankbaar, dat we niet in Moskou wonen. Want als we daar woonden, dan schreven we over kameraad Stalin zoo niet. Maar we hoeven niet in Moskou gewoond te hebben om „onverbeterlijke kletschousen“ te kennen. Die ontmoet- we onder de broeders zoo af en toe even goed als kameraad Stalin onder de kameraden. Want die hier gesignaleerde spraakzaamheid is waarlijk niet spec- ifiek Russisch en ook niet specifiek communistisch. We hebben een zwijgzamen broeder, dien we eens uit zijn tent wilden lokken, eens hooren verzuchten: „Ik zou wel wat zéggen, maar dan moet ik prátén“. De man was ons liever dan anderen, die we soms véél hooren praten, maar bijna nooit iets hooren zeggen.

Ge vindt ze onder de organisatiebroeders en de liefhebbers van vergaderingen. Het leven begint voor deze menschen 's avonds na zessen. Ze ontwaken uit hun traagheid, als het scheermes met dat prettige geluid door den baard glijdt en ze gekleed en gekapt straks naar „de vergadering“ gaan. Daar zijn ze thuis. Daar komen ze los. En tot haar verbazing hoort moe- der de vrouw soms langa een omweg, dat man-lief op de vergadering tot de klinkers behoort. Maar ge moet niet altoos vragen wat er nu door die praters wordt gedáán. D. E. C. is wel eens bang, dat er ook onder hen, die de leuze: „de kunst om de kunst“ verwerpen, soms georganiseerd wordt om te organiseren en ver- gaderd om het vergaderen en gepraat om het praten. En hij vond den man „om te zoenen“, die na veel gepraat in een vergadering, die zich al maar had bezig gehouden met organisatorische kwesties, doodleuk de vraag stelde: „broeders, zullen we eens wat gaan d ó é n?“

D. E. C.

had indachtig gemaakt, en waar hij door den Geest van Christus, er zoo echt f i j n van schrijven kon, och, die kamer is allang begraven onder 't stof. Die was daar ergens in de buurt van 't Vaticaan, dat heden alle Centra van de Macht afzoekt, om hen te doen geden- ken aan een man, die in een hongarsche kerker zit, een kardinaal. En Rome zegt, wat die kardinaal, stel, dat hij zelf 't nog zeggen wilde, toch niet meer zeg- gen kan; Rome zegt: misereere, misereere, en maak kabaal met groot rumoer: hij suppleert de resten der verdrukkingen van Christus. Nu, die Vaticaanstad, die wordt nog zoo wat gehoord: ze is toen óók nog een zeker centrum van een respectabele diplomaten- macht. Maar wie met balansen werkt — want de machtsrelaties zijn steeds balanceerend, — die zal door zijn balansen straks vergaan. Keert naar uw eigen kamertje terug, studenten, dominees, boeren, burgers, buitenlui, professoren, vrijgestelden, kamerleden en vaklieden, gij hebt geen centrum achter u, en „vrij- gemaakt“, hebt gij nog pas gezegd, dat in ú w k e r k j e men van een „centrum“ niet veel weten wil. Als het zoover is, dat gij in een nieuw arrest komt, God weet, hoe gauw, dan zal geen krantje over u schrijven, en geen radio het voor u opnemen. Keert terug, en vraagt u ingespanssen af, wat Paulus eigenlijk bedoelt, als hij in hoofdstuk I vers 24 zegt: ik vervul in mijn vleesch de overblijfselen van Christus' verdrukkingen, in het belang van Christus' lichaam, dat zijn kerk is, de kerk, de kerk in singularis. Wat wil die man, wat wil die man? Wat wil hij met zijn: jubilate, jubilate, en maak geen kabaal met groot rumoer, doch gejuich met groot geschal: ik suppleer de rest van mijn program“.

Wat die man wil? Wel, indien ik hier college geven zou, ik zou trachten, u een overzicht te geven van de vele moeningen: het is, zooals Prof. Jager onlangs in ander verband zei: het is niet best